

FRIMÆRK EFTER

Af Mikkel Stolt

Vi skal flytte på landet – og der skal ryddes op i Frederiksberg-lejlighedens kælder. Jeg ved, at den står dernede: den gamle, røde Carlsberg-træølkasse, der har fulgt mig rundt i talrige flytninger, men siden 1980 har jeg vel ikke kigget rigtigt i den. Alligevel ved jeg, hvad den indeholder: Forskellige albums fyldt med frimærker fra hele verden og diverse tilbehør som pincet, takkemåler og UV-lommelygte. Og jeg kan ved bare at se på kassen genkalde mig den der følelse af at være 10-11-14 år gammel og sidde og sortere og kigge efter i opslagsbøgerne, om dette eller hint mærke nu er to eller tre kroner værd.

Jeg husker, hvor hyggeligt og beroligende, det var. Jeg havde jo både Barsebäck, SS20-raketterne og aftensmad bestående af stegt lever med rosenkål at frygte, men med mine albums og mærker spredt ud på IKEA-skrivebordet, var jeg inde i en anden verden. Nogen stor samler blev jeg aldrig, og nogen værdifuld samling er det bestemt heller ikke, men bare det at sætte mærker i albums – efter lande, naturligvis, og kronologisk, selvfølgelig – husker jeg som meget tilfredsstillende. Der var selvfølgelig også langsommeligt arbejde forbundet med at dampe frimærkerne af de kuverter, som venlige familiemedlemmer og venner forærede mig, hvorefter de skulle tørres og presses, men selv det kunne være hyggeligt.

Men en dag holdt jeg bare op, og det var vel en gang i gymnasiet. Nu sidder jeg og kigger i denne kasse igen i vores nye hus. Der er det fortrykte Stender-album med de danske mærker sat fast med små klisterpapirlapper, og så er der de andre, farverige indstiksalbum. Jeg åbner dem, og jeg mærker trang: Trangen til at koble helt af med noget, som på en eller anden facon giver en fornemmelse af hjemlig tryghed og verdensudsyn på én gang.

Jeg ser det såkaldte miniark med maleriet ”Et kobbel heste udenfor en kro”, som Frank og jeg begge købte på en frimærkemesse i det helt nye Bella Center på Amager (min far forhindrede os i sidste øjeblik i at tage til det gamle Bella Center ved Bellahøj, som var lukket året før). Og der er de farverige canadiske og de mere nøgterne tyske mærker, og alle

kongerne og dronningerne og diktatorerne, alle de afbildede mindes- og bygningsværker, dyr og mennesker fra hele verden samt de dragende og mystiske nationalitetsbetegnelser: ”Magyar Posta”, ”Noreg” (dét var lidt af en gåde), ”Deutsche Demokratische Republik” og ”Republica de Guinea Equatorial”.

Dyrlægen kigger mig over skulderen og påstår, at hun ville forære mig sin samling, da vi flyttede forrige gang for 18 år siden, men at jeg bare fnøs, idet vi filatelister ikke rigtigt regner samlinger, der udelukkende består af hestemotiver for seriøse. Så vi ved ikke, hvor hendes mærker er henne nu. Men måske jeg skulle begynde igen med dem, jeg har her ... bare med at sortere lidt ... og låne frimærkekataloger på biblioteket for at finde ud af om det magentarøde frimærke er steget til fire kroner.

Hvad skal jeg ellers lave her ude på landet?

Juni 2019